

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 5 | 1. MARTS 1926 | 75. AARGANG

MENINGEN MED FRELSEN.

(Af *Oliver C. Dalby* i »Mill. Star«.)

Der er maaske intet Ord i vort Sprog, der har saa mange forskellige Betydninger som Ordet Frelse. Det er et Stativ med mange Knager til at hænge paa. Det kan betyde Frelse fra Bekymring, fra Sygdom, fra Prøver, fra Vildfarelser, fra ondt, fra Synd og en Gang imellem fra Uvidenhed. Frelse forefindes saaledes i mange Former og opfattes paa mange Maader af forskellige Personer. Men Frelse i snævrere Betydning hentyder nærmest til det næste Liv. Det er Belønningen for vore Handlinger i dette Liv, hvilken vi skal modtage hinsides Graven. Saaledes erklærer Religionen.

Selv om der ikke var Spor af Sandhed i denne af Religionen hævdede Paastand, er der en vidunderlig Trøst i at tro, at Gud har beredt et Hjem for sine Børn efter dette Livs Kampe og Besvær, Modgang og Trængsler. I vor nuværende Tilværelse er der ingen skønnere Minder end dem, der fører os tilbage til vort Barndomshjem, og jeg kender ingen lykkeligere Tanke end den, der peger hen til et Hjem paa den

anden Side Graven, efter at denne jordiske Prøvestand er endt. Tanken derom blødgør Hjertet og opvarmer Sjælen i Kærlighed til Gud og vore Medmennesker.

Hvor vore Tanker er, der vil ogsaa vore Skatte være; hvor vore Hjerter er, der er ogsaa vor Trøst og vor Frygt. Dersom vi tror, at »Støv du er og til Støv skal du blive« har Hentydning til Aanden saavel som Legemet, da er Tanken om Fremtiden nedtrykkende og uhyggelig. Paa den anden Side, dersom vi er overbevist om, at Ordet »Støv« kun betyder Legemet, og at Aanden gaar tilbage til Gud igen, som gav den«,

»Da lad os juble frem
Og tørre Taaren bort,
Vi vandrer mod et andet Hjem
I Guds, vor Faders, Slot.«

Er det ikke skønt at tænke paa, at vi hinsides skal have Lejlighed til at mødes med dem af vore Familier og Venner, som Døden har taget fra os; at tænke paa, at dersom vi her har været tro mod vor Herres Navn, da skal vi der vedblive at være i hans Tjeneste. Vi sørger ved Afskeden med vore Kære, naar de lægges i Graven, men det er herligt at have dette Haab, at vi skal trykke deres Haand igen. For den Troende er Døden blot en Flyttedag, en Skiften til et bedre, større, lykkeligere og evigt Hjem.

Bøjet under Vægten af sin høje Alder gik John Quincy Adams paa Gaden i Boston, da han mødte en Ven, der tog ham i Haanden og sagde: »God Morgen; hvorledes har John Quincy Adams det?«

»Tak. John Quincy Adams har det godt, udmærket godt. Men Huset, hvori han bor for nærværende, begynder at blive affældigt. Taget er næsten opslidt, og Væggene begynder at vakle; jeg tror, at John Quincy Adams snart kommer til at flytte ud, men selv er han i bedste Velgaaende.«

Dersom vi er rede, er det ikke svært at flytte. Det er den, der ikke er rede, der betages af Frygt. For den, der er i Stand til at sige: »Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet,

bevaret Troen,« har Døden ingen Skræk. Det er Mennesket uden Tro, Skeptikeren, Gudsfornægteren, den Vantro, der lever i Frygt for Døden. Livet har sine Genvordigheder, og enhver af os har vor Del af disse at bære, men om vi bærer dem med Glæde eller med Modløshed vil afhænge af vort Syn paa Livet. Ingen er fritaget for Prover, men for ham, der kan skimte Lyset bag Skyen, vil »Roserne blomstre igen«.

Religionens Kalden lyder ofte for døve Øren paa Grund af den Misforstaaelse, især blandt de unge, at dens Opgave hovedsagelig er at berede os for det næste Liv. Dette er i Virkeligheden en ganske fejlagtig Opfattelse af, hvad Religionens Formaal er. Det er ikke Meningen, at vi skal anvende al vor Tid i Forberedelser for Himmelen, men derimod at følge Kristi Eksempel, der »gik omkring og gjorde godt«. Ingen, der følger Frelserens Lærdomme, vil have Grund til at klage over, at han derved har tabt nogen af Livets Glæder.

Frelse er Belønningen for et godt anvendt Liv, men dette betyder ikke, at et saadant Liv har været berøvet en eneste virkelig Glæde eller sand Lykke. Tværtimod er der ingen større Glæde end den, der kommer af at leve et kristent Liv. Der er ingen Grund til at misunde dem, der omvender sig sent i Livet og opnaar Frelse. Den, der omvender sig i den ellevte Time, har derimod Grund til at sorge over, at han ventede saa længe og derved gik tabt af den Glæde, der bestaar i at leve et Liv i Herren.

I Stedet for at tabe nogen af Livets Glæder ved at anvende vor Tid i Herrens Tjeneste, bliver vi i Virkeligheden gjort lykkeligere, end det er muligt paa nogen anden Maade. Det drejer sig altsaa ikke om at erhverve en fremtidig Belønning — den kommer som en naturlig Følge — men det drejer sig om vor nuværende Lykke. Betragtet i dette Lys, behøver man ikke at bekymre sig om Belønningen i det næste Liv, thi den kommer til os allerede her og nu.

Omtalende sin Mission siger Kristus: »Jeg er kommen, for at de skulle have Liv og have Overflod.« Det er denne »Over-

flod« af Liv, der kommer til ham, som lytter til Hyrdens Kalden. Han kommer i Besiddelse af en ny, ubeskrivelig Glæde; thi Kristus ikke alene tilvejebragte Frelse for Mennesket, men aabnede hans Blik for den store Aandens Verden og viste ham de Muligheder, der er indenfor hans Rækkevidde, hvis han vil gøre Brug af dem. Ethvert menneskeligt Væsen, enten han sejler under Korsets Fane eller vælger en anden Vej, bevæger sig enten opad mod et højere Maal eller nedad til Ødelæggelsen. Det er bedst at huske paa dette, saa at vi ikke bedrager os selv i den Tro, at »alt er godt«. Det er vanskeligt, om ikke umuligt, at paaskønne Værdien af aandelige Ting, og vi er derfor i Stand til at undervurdere deres Værdi og stille os ligegyldige overfor den Maade, hvorpaa vi lever vort Liv.

Dersom vi for Eksempel rigtigt kunde lære at forstaa, hvor uhyre vanskeligt det er at helbrede Sygdomme, der er en Følge af Umoralitet, eller se den aandelige Forsumpning hos den, hvis Hjerte forlader sig paa jordiske Ting, da vilde der være en Higen efter de virkelige aandelige Værdier hos mange, som nu luller sig selv i Søvn med den Tanke, at »det har ikke noget at sige i Dag, i Morgen vil jeg gøre det bedre«.

Husk paa, at aandelige Gaver, aandelige Værdier er af langt større Betydning end timelige Ting, og den, der er i Besiddelse af aandelige Værdier, er langt rigere end den, der kun har jordiske Rigdomme. »Hvad I har gjort imod en af disse mine mindste smaa, har I gjort imod mig.« Personligt trænger han ikke til nogen Hjælp fra os; men der er Lejligheder rundt omkring os til at hjælpe vore Medmennesker, og det er til vor Næste, at vi betaler vor Gæld til vor Skaber. Dersom vi vil være lykkelige, maa vi være virksomme i Herrens Gerning, hjælpe og gøre godt mod andre.

Lignelsen om de fem kloge og de fem daarlige Jomfruer lærer os en af de vigtigste Lektier i Livet, nemlig at vi ikke kan undgaa Følgerne af vor Daarskab. Den Lykke, der er Belønningen for Arbejde og Virksomhed, kan ikke komme til de

lade, de forsommelige og ligegyldige. Vi er ansvarlige for den Maade, hvorpaa vi lever vort Liv. Kristus kom ikke for at borttage Menneskets Ansvar, som nogle formener, men for at de ved egne Bestræbelser og ved hans Hjælp kunde blive frelst.

Menneskesønnens Gave til os er, at vi skal leve efter Døden. Hvad vor Belønning skal blive udover dette, afhænger af vore egne Bestræbelser. I de fleste af os er der, eftersom vi bliver ældre, en indre Higen efter at opnaa de trofastes Belønning. Det er en Spore til et mere gudhengivent Liv. Dersom vi har rakt en hjælpsom Haand ud til vore Medmennesker og viet vore Evner og ofret vort Liv for Herrens Værks Fremme, da har vi Følelsen af, ja vi har Forvisningen om, at vi ikke skal blive glemt, naar vi kommer over paa den anden Side.

Hvad vort Liv her paa Jorden angaar, da er det for de flestes Vedkommende snart gaaet i Glemme. Kun meget faa af os vil om et Hundrede Aar endnu leve i vore Efterkommeres Erindring. Men dersom vi har samlet os Skatte paa den anden Side, da skal vi, selv om vi synker ned i Glemselen her, blive erindret og belønnet der for at have søgt »først Guds Rige og hans Retfærdighed«, og gaa ind til vor Herres Glæde.

ANDRE BEBOEDE VERDENER.

Det er naturligt for Mennesket at undres, og jo mere han tænker, des mere undres han. Betragter man en Aften den stjernebesaaede Himmelhvælving og mindes den videnskabeligt konstaterede Sandhed, at mange af de lysende Punkter er Sole ligesom vor egen, omgivne af Planetsystemer, da kommer man uvilkaarligt til at tænke, at der paa nogle af dem maa være Liv, maaske i Form meget lig vor egen. Lægfolk har i Almindelighed været af den Formening, at der var andre beboede Verdener. Det giver os en velbehagelig Følelse af Kammeratskab at tro, at Mænd og Kvinder og smaa

Børn arbejder og leger paa andre Kloder langt derude i Rummet.

Og dog hyldede Astronomer, Fysikere og Matematikere indtil for nogle faa Maaneder siden den Anskuelse, at Tilværelsen af andre beboede Verdener nogetsteds i Universet var i høj Grad usandsynlig uden dog at være umulig. Disse sagkyndige ikke alene tvivlede paa Muligheden af Liv paa andre Planetsystemer, men de tvivlede paa, at der var andre saadanne Systemer med Undtagelse af vort eget.

Den store Nebular Hypotese, fremsat af Laplace i Aaret 1800, har i mange Aar været anerkendt af Videnskabsmændene. Denne Teori gjorde det rimeligt at antage, at hvad vor Sol havde gjort, kunde ogsaa have været gjort af andre Sole ude i Rummet, og at mange af Stjernerne derfor var omgivet af Planeter. I senere Aar er en anden Teori bleven fremsat af Chamberlain og Moulton, ifølge hvilken vor Jord skulde være formet ved, at en anden stor Stjerne kom i Nærheden af vor Sol og ved sin Tiltrækning fremkaldte saadanne Forstyrrelser paa denne, at Jorden udslyngedes. Et saadant Fænomen kunde kun finde Sted én Gang i et tusinde Million Aar. Begivenheden var en saa stor Sjældenhed, at dens Gentagelse ligger udenfor Mulighedernes Grænse

For nogle faa Maaneder siden kom Englænderen J. H. Jeans frem med en Teori, der leder til et ganske andet Resultat, uagtet han oprindeligt var en Tilhænger af den tidligere givne Forklaring. Beregninger foretagne af MacMallan i Chicago og Eddington i Cambridge ledte ham til den Slutning, »at vor Sol i Virkeligheden er et tusinde Gange ældre, end nogensinde tidligere er antaget; dens virkelige Alder maa sættes til det uhyre Tal af en Million Millioner Aar«. Det berettes endvidere, at langt tilbage i Tiderne har Mælkevejen været meget tættere besaaet med Stjerner, end den er nu.

Med disse Resultater som Udgangspunkt viser det sig, at Muligheden for Solsystemers Opstaaen paa den ovenfor nævnte Maade bliver ubegrænset. »Vort System,« siger Dr.

Douglas, »kan ikke længere tænkes som enestaaende eller særegent i Tidens og Rummets Uendelighed. Der er mange andre Sole, der kaster sine livgivende Straaler af Varme og Lys paa en Familie af mørke Kloder. Ligesom Livet begyndte paa denne Planet, har det maaske begyndt og udfoldet sig i rig Mangfoldighed paa talløse andre Kloder.«

Den populære Antagelse stemmer altsaa for nærværende overens med videnskabelig Teori. Det synes ikke fornuftigt at antage, at de Processer, hvorved Jorden blev dannet, ikke skulde kunne have gentaget sig tusinder af Gange i Universets endeløse Dyb. Hvor smukt og hvor betagende er ikke Studiet af Himmelrummet. Hvor vidunderligt er det ikke, at vort Sind kan fatte, om end uklart, det udstrakte Verdenssystem, hvortil vi hører. I Sandhed, Menneskeaanden svarer til det Univers, hvori den lever.

(Deseret News.)

AT TALE ER SØLV —.

Det er en Kunst at kunne tale godt, men det er en endnu større Kunst at kunne tie — tie med det, der ikke skal tales om. Mester i Tavshedens Kunst er det Menneske, der holder de Ting hemmelig, som under Tavsheds Løfte er blevet ham betroet. For ham er alt det en Hemmelighed, som hans Medmennesker ikke ønsker skal blive almindelig bekendt. Ti stille med andres Hemmeligheder, enten du selv opdager dem, eller de bliver dig betroet. Vogt dig for at sige noget til nogen om et andet Menneske, som vil nedsætte denne i andre Menneskers Omdømme eller Agtelse. Det er aandeligt Snigmord og er noget af det laveste, Mennesker kan befatte sig med. Indlad dig ikke i Samtaler om andres Anliggender — de vedkommer ikke dig. Drøft ikke et Menneskes Handlemaade eller Optræden med nogen uden at forsvare den. Undgaa alle Lejligheder, hvorved du kan faa Hemmeligheder at vide. Jo mindre du kender til disse, des roligere er du, og des hjerte-

ligere kan du møde andre. Led ikke efter Fejl hos andre og tal ikke om dem, du uforvarende bliver bekendt med. Ti ogsaa stille med dig selv og dine egne Affærer; dermed opfylder du en Pligt imod dig selv og din egen Velfærd. At fortælle dine egne daarlige Sider er ingen Nytte til, og dine gode Sider bør ses, men ikke høres.

Husk altid paa, at tale er Sølv, men — tie er Guld.

FARVEL.

Naar disse Linier læses, er jeg rimeligvis tilligemed min Familie paa Rejsen tilbage til vort Hjem i det fjerne Vesten, og jeg ønsker gennem »Stjernen« at sende mine Søskende og Venner en sidste Afskedshilsen og hjertelig Tak for den Tid, der er gaaet.

I de næsten tre Aar, jeg har været her, har jeg bestræbt mig paa at udføre mit Arbejde saa godt og samvittighedsfuldt som muligt, og som mine Evner og Kræfter tillod. Det har været ligesom en Overgangs- og Rekonstruktionsperiode, idet der i henved ti Aar kun havde været faa Missionærer fra Zion i Missionen, hvilket har virket hemmende paa Arbejdets rette Udfoldelse. Den første store Opgave, efter at flere Missionærer blev sendt herover, var at faa Orden i Regnskaber, Navnelister og Rapporter, hvilket til Tider næsten syntes at være uoverkommeligt, men det lykkedes at tilvejebringe et godt Grundlag for Gennemførelsen af et ensartet og fyldestgørende Rapport- og Regnskabssystem i Missionen.

Arbejdet med »Skandinaviens Stjerne«, indbefattende Oversættelser, originale Artikler, Korrekturlæsning o. s. v., har været mig en stor Glæde og Tilfredsstillelse. Samarbejdet med mine Brødre, som har været og er interesserede i at fremme Herrens Værk, har givet mig Lejlighed til at lære mange gode og trofaste Mænd at kende, hvis Venskab og gode Følelser det er en Velsignelse at eje. Og i min Virksomhed blandt Søskende har jeg truffet og er blevet bekendt med en Mængde

retskafne og oprigtige Mennesker, hvis Venskab jeg altid vil sætte Pris paa, og fra hvem det er en Sorg at skilles. Men de vil aldrig blive glemt.

Lad mig her, i Forening med min Hustru og Datter, sige alle disse en hjertelig Tak for godt Samarbejde; Tak for eders Venskab, Gæstfrihed og alt godt, og maa Gud velsigne, styrke og bevare eder og hans Fred og Miskundhed være eder tildelt, er mit Ønske og inderlige Bøn til vor Fader i Himmelen. Farvel.

John S. Hansen.

EN AFSKEDSVISIT.

Sidst i Januar Maaned foretog Præsident Hansen en Rejse til Jylland og besøgte Aalborg, Aarhus og Esbjerg, hvor Møder blev afholdt under stor Tilslutning den 24. i Aalborg, den 27. i Esbjerg og den 31. i Aarhus. Hensigten med denne Tur var at tage Afsked med Søskende og Missionærer i disse Konferencer. Erindringsgaver blev overrakt Præsident Hansen i Aarhus og Aalborg, det sidste Sted i Forbindelse med en særdeles vellykket Festlighed med et godt Program, Afskedssang og Servering af Chokolade og Kager.

Efter Tilbagekomsten til København blev en Afskedsfest afholdt der den 4. Februar. Et ypperligt Program blev udført af Koret, hvorefter Gaver blev overrakt Præsident Hansen og Hustru fra Menigheden ved Br. Th. Bregentoft, ligesom Sangkoret ved Br. Chr. L. Larsen overrakte deres Datter, Muriel, en smuk Erindringsgave fra Koret, for hvilket hun har virket som Organist.

MISSIONSNYHEDER.

Den danske Mission.

AFLØSNING: Missionspræsident John S. Hansen er af Kirkens øverste Præsidentskab hæderligt afløst fra denne Stilling og forlod København tilligemed sin Familie den 19. Februar med »Oscar II«.

ANKOMST: Ældste Joseph L. Petersen og hans Hustru Ida Petersen fra Huntsville, Utah, ankom til København den 9. Februar. Broder Petersen overtog Stillingen som Præsident over den danske Mission ved Præsident Hansens Afrejse. Sammen med Præsident Petersen ankom Ældsterne Holger P. Petersen, Salt Lake City, og N. Halvor Madsen, Provo, Utah.

BESKIKKELSE: Ældste Holger P. Petersen er beskikket til at virke i Aarhus Konference og Ældste N. Halvor Madsen til Aalborg Konference.

POSTSAGER, saasom Breve, Rapporter, Postanvisninger og lign. til Missionen, bedes herefter adresseret til Præs. Joseph L. Petersen.

FORAARSKONFERENCERNE vil blive afholdt som følger:

I Aalborg den 11. April.
I Aarhus den 18. April.
I København den 25. April.

Konferencepræsidenterne anmodes om at træffe alle fornødne Forberedelser for Afholdelsen af de med Konferencen forbundne Møder i god Tid og have dem bekendtgjort og Missionpræsidenten underrettet.

APOSTASIENS KENDETEGN.

(Fra »Juvenile Instructor«.)

De Sidste-Dages Hellige burde forstaa Nødvendigheden af at lære deres Børn at have Agtelse og Ærbødighed for Guds Søns Præstedømme. Det er sandt, at jordiske Skabninger bærer dette hellige Kald — Mænd, som er fejlbare og behæftede med Svagheder, og som er underkastet de Skrøbeligheder, der er saa almindelige blandt Menneskene. Men de har alligevel faaet denne guddommelige Myndighed af Herren

selv. Om de vanhelliger eller paa anden Maade gør urigtig Brug af denne Magt, som er saa hellig, og som er bestemt til Menneskenes Frelse, da vil Giveren af denne Magt holde dem ansvarlige, han er deres Dommer. Men det tilkommer ikke Menneskene at dømme eller fordømme Guds Tjenere. Det er til dem, der har Tilbøjeligheder i denne Retning, at følgende Advarsel er givet: »Rør ikke ved mine Salvede og gør mine Profeter intet ondt.« (1. Krøn. 16: 22.)

Det har lige fra Kirkens Begyndelse været lagt for Dagen, at et af de farligste Symptomer paa Apostasi fra Kirken er at tale ondt om Herrens Tjenere; at naar som helst en saadan Aand gør sig gældende hos nogen, der tilhører de Helliges Samfund, da vil Guds Aand efterhaanden forlade et saadant Menneske, Mørket vil indvirke paa hans Sind, og hvis en oprigtig Omvendelse ikke bliver gjort, vil Følgen uvægerligt blive Frafald fra Kirken. Af denne Grund, om ikke af nogen anden, burde vore Børn, fra den Tid de er gamle nok til at fatte, belæres om, at de gaar paa en farlig Vej, naar de vover at kritisere, dadle eller fordømme dem, som Herren har kaldet til ansvarsfulde Stillinger. Maaske mange tror, at det er en Rettighed, som tilkommer dem under Udøvelsen af deres Talefrihed, og at de ved at gøre dette lægger deres Uafhængighed for Dagen. Men der ligger ingen sand Ytringsfrihed heri; det er kun at tage sig en Rettighed, som er Herren mishagelig.

Nødvendigheden af Agtelse og Respekt for de kirkelige Myndigheder burde bestandig fremhæves; dog ikke saaledes, at noget Menneske skulde være Genstand for Tilbedelse eller noget lignende. Der er stor Forskel mellem Respekt for Autoritet og den Yderlighed, at Personer hengiver sig til lav Underkastelse eller paatagen Underdanighed overfor deres Medmennesker. Vi ser ofte, at det sidstnævnte Forhold gør sig gældende overfor Personer, der er rige, eller som indtager en Stilling i Samfundet, hvori de kan yde Hjælp eller begunstige nogen. Hofmænd er meget tilbøjelige til at smigre

og krybe for Personer af høj Rang eller med stor Rigdom, men ingen sand Sidste-Dages Hellig vil gøre sig skyldig i saadanne Ting. Men de Hellige ærer deres Gud og den Myndighed, som han uddeler til dem, og idet de ærer denne Myndighed, da ærer de dem, hvorigennem den er repræsenteret. Dette er Aanden af sand Uafhængighed, og det berøver os ikke i mindste Maade noget af vort sande Værd som Mænd og Kvinder. Herren siger: »De, som ærer mig, vil jeg ære, og de, som foragte mig, skulle ringeagtes«, og »hvad I have gjort imod en af disse mine ringeste Tjenere, det har I gjort imod mig«.

Vi bør erindre Beretningen om Saul og David. Saul var Davids Fjende, og han forsøgte at ihjelslaa ham. Ved en vis Lejlighed, da Saul forfulgte David i den Hensigt at fange og dræbe ham, fik denne sidste en god Anledning til at gøre Ende paa sin Modstanders Liv. Han ikke alene holdt sine Mænd tilbage, hvilke med Glæde vilde have dræbt Kongen, men uagtet han selv var i høj Grad forurettet, saa afholdt han sig fra paa denne Maade at skaffe sig Befrielse og at benytte den Hævn, som det stod ham frit for at tage. Og Aarsagen dertil var den, at Saul var en af Herrens Salvede, og David vidste, at det vilde være Uret at behandle ham med Grusomhed, selv om Saul forsøgte at tage hans Liv.

I Hellige, læg ikke Haand paa Herrens Salvede, hverken i Tanke, Ord eller Handling. Hvis vi ønsker at forblive trofaste i Kristi Kirke, da maa vi søge at være i Besiddelse af Kristi Aand. Han lærer os, at naar nogen forhaaner os, da skal vi ikke haane igen, og han lærer os, at vi bør være ydmyge og bøjelige som smaa Børn og ikke være stridige og trættekære. Selv om de Sidste-Dages Hellige skulde blive uretfærdigt angrebne, saa bør de ikke ifølge Evangeliets Aand betale tilbage med samme Mønt. Vi bør lægge den Virkning for Dagen, som vor Religion har haft paa vor Karakter. Er vi igennem den blevet tilstrækkeligt forandret, saa at vi kan undgaa de stridige Aander, som Menneskene i Verden besjæles og regeres

af? Hvis ikke, da har vi i denne Henseende forfejlet Maalet. Vi skal prøves i alle Ting, for at vor Karakter kan udvikles, og at vi kan have Lejlighed til at vise vor Hengivenhed for det Evangelium, som Gud har aabenbaret til os. Vi kan vise dette ved at efterleve Evangeliets Lærdomme og ære og respektere dem, som Gud har kaldet til at forrette dets Ordinancer og lede hans Gerning. Under Evangeliet er ingen berettiget til at nære Ringeagt mod, haane eller dadle Herrens Præstedømme. Og hver den, som gør dette, vil tabe Aanden og forlade Kirken.

VIDNESBYRD.

Menneskene har mange forskellige Anskuelser med Hensyn til den Slags Vidnesbyrd, som Mænd og Kvinder bør modtage for at overbevises om Evangeliets Sandhed. Det hænder ikke saa sjældent, at Ældsternes forlanges til at gøre et eller andet Tegn eller Mirakel for Folket som Bevis paa, at denne Kirke er Kristi Kirke. Mange synes at mene, at de har Ret til at forlange et saadant Bevis, og naar de ikke modtager det, forkaster de Ældsternes Vidnesbyrd som usandfærdigt. De glemmer den Kendsgerning, at Frelseren selv, da han var paa Jorden, ikke nogensinde udforte Mirakler blot for at overbevise Menneskene om, at han var Guds Søn, uagtet han gjorde mange kraftige Gerninger. De Erfaringer, han gjorde, medens han levede paa Jorden, gør det ogsaa ganske indlysende, at Mirakler ikke formaar at overbevise Folk om Sandheden, ligesaa lidt som de foraarsager, at Mennesker omvender sig fra Synd; thi dersom Mirakler kunde bevirke dette, burde sikkert det jødiske Folk have omvendt sig, eftersom Jesus udførte saa mange store Undergerninger i deres Midte.

Det lyder mærkeligt, men det er en Kendsgerning, som de Sidste-Dages Hellige ofte han haft Lejlighed til at erfare, at de, som er blevne omvendte ved at se denne Kirkes Ældster

udføre Mirakler, meget sjældent er i Stand til at udholde de Genvordigheder og Prøver, som møder de Troende; det synes, som om der stadig skulde nye Mirakler til for at holde dem levende i Troen.

Der har ogsaa været Medlemmer i denne Kirke, som var af den Mening, at en stor og særegen Tilkendegivelse burde finde Sted for at overbevise dem om Sandheden af Guds Værk. De har forlangt at modtage Engles Betjening, at faa Syner og Gaver tildelt eller blive Genstand for noget overnaturligt, der kunde paavirke deres Sanser, og da de ikke modtog saadanne Tilkendegivelser paa den Maade, som de havde ventet, begyndte de i mange Tilfælde at tvivle om Sandheden af den Sag, de havde sluttet sig til.

Der har aldrig været nogen, som i Sandhed har troet paa Jesus, som har omvendt sig fra sine Synder og er bleven døbt og bekræftet et Medlem af Kristi Kirke af en, der havde Myndighed fra Gud dertil, uden at han har modtaget de lovede Velsignelser fra Herren. Herren har sagt, at han vil skænke den Helligaand til alle dem, der omvender sig fra deres Synder og slutter Pagt med ham i Oprigtighed, og de vil erfare, at denne kostelige Gave er en levende Kraft hos dem, dersom de vedbliver at være trofaste.

Enhver Mand og Kvinde, som er i Besiddelse af den Helligaand, vil gennem denne modtage et Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Hermed er ikke sagt, at de modtager en Fylde af Kundskab paa én Gang, men dette Lys vil vokse og tiltage i Styrke, indtil de, der har det i deres Hjerte, bliver aldeles overbevist om, at dette er Guds Værk. Der findes dog nogle, som ikke er tilfreds hermed. De gør Fordring paa Tilkendegivelser af en mere underfuld Beskaffenhed, og naar de ikke modtager disse, bliver de Tvivlens Bytte. Thomas vilde heller ikke tro, før han havde set, men Herren sagde til ham: »Salige er de, som ikke har set og dog troet.« Den, der vil se Mirakler, Syner og Tegn, mangler den rette Forstaaelse af Evangeliets første Princip, han mangler Tro, og uden Tro er

det umuligt at behage Gud, og uden Troen er til Stede, kan Vidnesbyrdet ikke komme, selv om der bliver vist Vedkommende aldrig saa mange Mirakler. En Tro baseret paa Mirakler, er slet ikke Tro, men Mirakler er Troens Frugter.

(Juvenile Instructor.)

JEG GAAR, HVOR DU SENDER MIG HEN.

Mel.: I'll go where you want me to go.
Songs of Zion, Nr. 241.

Det er maaske ej i Kampens Gny,
Ej ude paa alfar Vej;
Det er maaske ej i Røg og Sky,
At Herren har Brug for mig.
Men naar han mig kalder ved sin Aand
Til noget at gøre her,
Da vil jeg lydigt fra denne Stund
Ham tjene i al min Færd.

Kor:

Jeg gaar, hvor du sender mig hen, o Gud,
Over Land eller skumklædte Hav.
Dit Ord vil jeg raabe til Verden ud,
Jeg vil røgte det Kald, du mig gav.

Maaske min Herre vil bruge mig
Som Bærer af Frelsens Ord
Til en, som træder paa Syndens Vej
Og ene med Byrden staar.
O Herre, hjælp mig at sige det,
Som du ham vil have sagt;
Naar du mig styrker, jeg taler let
De Ord, du vil have bragt.

Der sikkert findes en Plet paa Jord,
Hvor gøre jeg kan lidt Gavn,
Hvor jeg kan holde min Frelsers Ord
Og ære hans store Navn.
Min Tro, o Gud, paa din Kærlighed
Med Styrke forlener mig;
Jeg vil staa fast; thi du for mig led;
Jeg altid vil tjene dig.

J. S. H.

STRØTANKER.

Hykleri er Daarskab; thi det er meget lettere, sikrere og behageligere at være det, som man synes at være, end at have Besvær med at give det Udseende af at være, hvad man ikke er.

Naar Guds Aand fylder et Menneskes Hjerte, da erkender han sine egne Fejl; naar en hvilken som helst anden Aand besjæler ham, ser han kun andres.

Se ikke med Længsel tilbage til Fortiden, den kommer ikke mere tilbage. Dagen i Dag er din egen, den hører dig til, gør fornuftig Brug af den. Gaa din dunkle Fremtid i Møde uden Frygt og med et mandigt Hjerte.

Det Menneske, der kan læse, men ikke gør det, er i Virkeligheden ikke det mindste forud for den, der ikke kan læse. Husk paa dette næste Gang du er ved at sige: »Jeg har ikke Tid til at læse.«

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).